

Kerstpakketten voor meer dan honderd bejaarden in Kroatië !

In de tweede week van december 2014 zijn Walter van Abswoude, Peet Nulkes, Paul Versloot en Marina Molenaars naar Kroatië afgereisd om oudjes in de Krajina en Slavonski Brod te voorzien van een kerstpakket, kleding, schoenen en beddengoed. We gaan er al voor de derde keer dit jaar heen. Zo bevangen zijn we door de erbarmelijke omstandigheden waarin deze mensen wonen. De auto van Peet is tot de laatste centimeter gevuld met hulpgoederen.

Het heeft wekenlang geregend op de Balkan en het kost ons veel moeite om bij de huizen - lees houten krotjes - van onze mensen te komen. Daarom is een 4x4 een must. We zijn met René en Zorica op pad. Krnjak is de eerste plaats die we bezoeken. Het gebied heet de Krajina. Elke week besteden René en Zorica 2 dagen aan het bezoeken van zo'n 20 bejaarden op 'n totaal van ongeveer 110 mensen, zodat iedereen om de 1,5 maand één keer bezocht wordt, als de omstandigheden het toelaten. En dan te bedenken dat deze bejaarden maar een pensioentje hebben van ongeveer 85 euro per maand.

Door de financiële hulp van onze sponsor kunnen wij voedselpakketten uitdelen. Wij zijn onze sponsor hier heel dankbaar voor. Wij vinden het jammer dat zij nooit met eigen ogen kunnen zien hoe blij deze oudjes met het voedsel zijn dat zij schenken. Daarom maken we veel foto's om al onze sponsors te laten zien dat zij een flinke bijdrage doen in het blij maken van mensen die eenzaam in de bossen wonen. In een huis zonder een kraan, zonder een wc en zonder elektriciteit.

We hebben veel winterjassen en schoenen uitgedeeld. Fantastisch. Eén kippenvelmoment wil ik met u delen. Wij kwamen bij een oude dame, die we Mama Mia noemen. Vorig jaar winter kwamen we door de dikke sneeuw met eten bij haar houten huisje. Ze woont qua natuur in het paradijs, aan een rivier tussen de bergen. Ze riep verrast 'Mama Mia', toen ze ons zag. Welke gek gaat er nu met zulke dikke sneeuw zo'n onherbergzaam gebied in! Ik snap haar verbazing wel. Nu hadden we kleding, eten en dekens voor haar mee. Ik liep nog even terug naar de auto en haalde er prachtige en degelijke damesschoenen uit. Ze keek me aan, sloot haar ogen en sloeg een kruis. Ik was zo dankbaar voor dit gebaar. En dacht gelijk: 'Wat jammer dat de schenker van deze schoenen dit gebaar niet heeft kunnen zien.'

Ze moest van mij de schoenen passen. Wat heb je tenslotte aan een paar nieuwe schoenen, als ze niet passen. Ze bleek vier paar zelf gebreide sokken over elkaar aan te hebben om haar voeten warm te houden. Onder al die sokken kwam een maat kleinere voeten vandaan, waar we geweldig goede schoenen voor hadden.

We bezoeken een jongeman die geen inkomen heeft en zichzelf in leven houdt met hulp bieden aan de mensen om hem heen in ruil voor een beetje gezelligheid en wat eten. Hij hakt hout, houdt de wegen schoon, zodat de postbode eenmaal in de maand een brief kan brengen met het pensioen voor de desbetreffende. Wij geven deze jongeman altijd kleding en eten.

Er is een echtpaar dat een verstandelijk gehandicapte zus in huis heeft. Zij verzorgen deze zus met hun niets. Voor de gehandicapte dame, die veel op bed ligt, hebben we een prachtige patchwork deken bij ons.

En het echtpaar kreeg een warme winterjas. De vrouw begon te dansen en zei: 'Ik heb nog nooit zo'n mooie winterjas gehad.' De vrouw hebben we meegenomen naar onze auto om schoenen te laten passen. We hadden ook nog een schort voor haar. Mijn moeder had voor zo'n 15 vrouwen een schort gemaakt. Dat is een kledingstuk dat daar veel gedragen wordt.

Zo bezoeken we deze dag veel bejaarden. Een van de dames is al 99 jaar. Als U de foto's goed bekijkt, zie je de vergroeide handen van de mensen. Ik had veel doosjes paracetamol bij me. Zulke vergroeiingen moeten toch pijn geven. Zij klagen niet. Oh, en wat klagen wij dan toch snel bij pijntjes. Hier en daar werd de paracetamol in dank afgenomen. We gaven er een goede inname-instructie bij. En zo bezoeken wij de eerste dag heel veel oudjes, samen met René en Zorica.

Wij hebben heel veel bewondering voor René en Zorica. Zij bezoeken twee dagen in de week hoogbejaarden die onder slechte omstandigheden leven. René was tot juni 2013 predikant bij het Leger des Heils in Terneuzen. Daar hakte hij de knoop door om zijn predikantenwerk in de Krajina voort te zetten. Zijn vader hielp Zorica in de Krajina en René heeft zijn taak overgenomen. Via het Rode Kruis krijgen zij de adressen door van de bejaarden die in armoede leven.

Er zijn nog veel oudjes die nog niet eerder hulp hebben gekregen - lees - die nog overleven zonder ondersteuning. Zij hebben nog geen helper. Wij proberen een helper te zijn voor deze mensen. Het Rode Kruis heeft sociaal werkers. Het enige wat zij doen is de bejaarden registreren die onder erbarmelijke omstandigheden leven. Verder bieden zij geen hulp. René bidt met de mensen die daar behoefte aan hebben. Verder brengen zij een paar maal per jaar voedsel, zoals rijst, olie, meel, suiker. Wij namen niet alleen primaire dingen mee, maar ook brood, fruit en wat lekkers, zoals kerstkoekjes en chocola. Een feestpakket voor ieder die een pakket van ons mocht ontvangen.

Wijzelf sliepen in een prima hotel in Samobor en hadden iedere avond een heerlijke maaltijd. We hadden geregeld, dat het ontbijt vóór half zeven voor ons klaar stond, zodat we om zeven uur alweer op pad konden gaan om voedselpakketten uit te kunnen delen.

Op de plaatselijke markt hebben we op advies van René een kip gekocht voor Martha en 15 broden voor de 15 adressen die we op de tweede dag gaan bezoeken in de bergen van Samobor. Martha was het eerste adres waar we naar toe zijn gegaan. Ze was onze kleinste bejaarde die we deze reis hebben ontmoet. Zij wordt door Zorica en haar man (die predikant is in Samobor) al acht jaar ondersteund. Een hele kleine oude vrouw, gekleed in een veel te grote leren herenjas. Wat een schat.

Haar huis kijkt uit op de kerk die twee bergen voor haar huis staat. 'Daar ga ik naar toe,' zegt ze me. Ik denk: 'Dat kan niet, dat is te ver lopen voor jouw kleine beentjes.' 'Daar wil ik naar toe,' maak ik ervan. Ik geef haar nog een zelfgehaakt tasje met een heerlijk stuk zeep erin. Meta, onze schoonzus, heeft er voor veel oudjes eentje gemaakt. Door de bergen gaan we naar een volgend adres. Paul is zo bang, als hij kijkt naar de afgrond. Hij vindt het zo jammer dat de Krajina niet net zo vlak is als Nederland. Voor Paul en mij zijn deze reizen vakantie. Telkens wanneer hij aangeeft dat hij het eng of gevaarlijk vindt, zeggen we: 'Paul dit is vakantie, dus ontspan.'

Het bezoeken van de ouderen in de Krajina maakt ons blij en geeft ons energie. Het lukt me om met een broer en zus die beiden doof zijn te communiceren alsof het Nederlanders zijn. Ik leg hem uit, dat we een zomerjas voor hem hebben en dat hij deze nu best wel aan kan nemen. Alleen nog even wachten op de zon en de zomer. De man wordt zo blij van ons en wij van hem. Wij hebben geen taalbarrière.

Aan het einde van de dag maken we het geld dat we nog over hebben voor de oudjes van René op aan rijst, meel en olie, zodat René de komende maand nog wat uit te delen heeft van ons.

Op donderdag reizen we verder naar Slavonski Brod, de stad waar we al vanaf 2002 hulp verlenen. De stad waar we mede met hulp van onze sponsor een centrum met een kerkzaal hebben gebouwd. Het afgelopen jaar hebben we geprobeerd met hulp van MAX MAAKT MOGELIJK een bejaardenhuis te bouwen. Max liet ons weten nog nooit zo'n mooi project gepresenteerd te hebben gekregen. Maar het is een te duur project. Een bejaardenhuis voor 35 bejaarden, dat 400.000 euro moet kosten. Jammer, we hebben allen erg ons best ervoor gedaan.

Hier zou het bejaardenhuis moeten komen

Voor het ziekenhuis van Slavonski Brod hebben we een operatietafel bij ons voor de afdeling Verloskunde. 'Onze' verloskundige Zeljka heeft hier al een paar jaar om gevraagd. En het is Walter gelukt een nagenoeg nieuwe operatietafel te regelen voor het ziekenhuis. Met man en macht wordt deze uit onze auto getild en er volgt een demonstratie over de mogelijkheden van deze tafel.

Allemaal blije gezichten, want nu kunnen er keizersneden uitgevoerd worden op een echte operatietafel. Zeljka maakt een rondedansje van blijdschap.

Onze verloskundige is zo'n fantastische vrouw. Zij was een paar jaar geleden tijdens een van onze bezoeken naar de kerkdienst gekomen. En vroeg onze hulp voor de kraamafdeling van het ziekenhuis. Ze vroeg om babykleding en pyjama's met knoopsluiting voor de moeders die hun kind voeden. Onze schoonzus Meta is gelijk aan de slag gegaan. Zij heeft kraampakketten gemaakt voor de vrouwen die bevallen zijn in het ziekenhuis. Zij heeft van alles gebreid en gehaakt. Ontzettend mooie pakketten heeft ze gemaakt met pyjama's en zelfs sloffen voor de moeders. Onze verloskundige heeft deze pakketten laten zien op de afdeling en de moeders die weinig te besteden hebben namen iets uit het kraampakket. Wat een bescheidenheid. Zo zijn veel net bevallen vrouwen blij gemaakt met iets wat zij goed konden gebruiken.

Ook gaat Zeljka tijdens haar nachtdiensten vaak naar de andere afdelingen in het ziekenhuis naar hele arme mensen om ze iets toe te stoppen van ons, bijvoorbeeld een pyjama voor een ziek kind.

Bij de plaatselijke supermarkt hebben we voedsel gekocht en zelf pakketten gemaakt. Deze pakketten uitgedeeld met een lach en een traan. Soms wordt je zo verdrietig van de situatie waar de bejaarden in verkeren.

Zaterdag, onze vertrekdag, zijn we kerstpakketten uit gaan delen in de ontmoetingsruimte voor de blinden. Deze groep krijgt hulp vanuit onze kerk in Slavonski Brod. Het gevoel dat ze gesteund worden maakt ze blij en dankbaar. Na de kerkdienst nemen we afscheid, bedolven onder de zelfgemaakte cadeautjes. Een ieder die hulp van ons krijgt is zo blij, als ze iets terug kunnen doen. Wij nemen de freubels serieus in dank aan.

We spoeden ons hierna de snelweg op en hebben 1.554 kilometer te gaan om thuis te komen. Iedereen is altijd heel lang stil tijdens de terugreis. We hebben weer zoveel om over na te denken en om dankbaar over te zijn.

Dank aan iedereen die het ons mogelijk maakt een transport te doen en op een goede plaats te bezorgen.

Wij noemen hier iedereen die ons geholpen heeft om deze reis tot een succes te maken.

Stichting Promotie te Heerhugowaard

Stichting De Ruiter te Rijnsburg

USA cars Stork te Minnertsgea

A. Stork Innovations te Sint-Annaparochie

Verder aan:

mijn moeder T. Molenaars en Annie de Vries

al mijn collega's van Prinsenstichting Westerkoogweg, voor hun support en hulpgoederen

Meta en Justus, Annet van Baarsen, Joke Huijsjes, Geryanne Bontekoning, Tineke Steen, Yvo Hillebrand, Wil Hauer, Mieke Gorter, Sonja en Peter Versloot, Chris Molenaars en Benita Schouten-Versloot

fam. Hoogveen uit Noordwijk

en alle onbekenden die hulpgoederen hebben ingebracht voor deze reis.

Marina Molenaars

Bestuurslid stichting Humaned

